

ATEITIS

NAOMI ALDERMAN

TARPTAUTINIO BESTSELERIO „GALYBĖ“ AUTORĖS ROMANAS

baltos lankos

Naomi Alderman

Ateitis

romanas

Iš anglų kalbos vertė Gabrielė Gailiūtė-Bernotienė

baltos lankos

Šiaurės Kalifornija, lapkritis
„Action Now!“ ekologijos konferencija

Lenkas

Tą dieną, kai atėjo pasaulio pabaiga, Lenkas Sketlišas – „Fantail“ socialinio tinklo generalinis direktorius ir įkūrėjas – sėdėjo po sekvojomis dizainerio suprojektuotame gamtos grožio kampelyje ir stengėsi įkvėpti pro bambą.

Kalnų viršūnes tolumoje dengė sniegas, jų linkiai ir raukšlės kurstė vaizduotę. Medžiai netoliese buvo rūdžių raudonumo ir stirnelės rusvumo, žalsvai pilki ir šalavijų atspalvio. Sekvojų kamienai buvo tvirti, gysloti tarsi susipynusių vijoklių raštais, jų paviršius švelnus nuo samanų ir želiančios žolės; tankioje augmenijoje zirezė smulkučiai vabzdžiai. Dangus – blyškaus vandens žydrumo, kaip vėlyvą rudenį, pro šakų spirales matyti murzinas debesėlis. Tačiau.

Meditacijos mokytojos nosis švilpė.

Kaskart jai ir vėl „giliai įkvepiant pilvu“, tas švilpesys prasiskverbavo pro švelnų sekvojų kuždesį tarsi grandininis pjūklas. Ji juk ir pati tai girdi. Tikrai girdi. Atrodė, kad negirdi. Sekvojos virpėjo, lapkričio lapai jau susiruošę kristi, ir visa turi praeiti, kaip ji nepaliaujamai jam primindavo.

Lenkui Sketlišui niekas nepraeis, kas tik nuo jo priklausys.

– Įkvėpiam, pilvas minkštas, – pasakė mokytoja. Jos liežuvis ištęsė „l“ žodyje „pilvas“, lyg ji būtų italė. Italė ji nebuvo. Lenkas paprašė savo vykdomosios asistentės Martos Einkorn tai patikrinti po pirmosios dienos. Meditacijos instruktore iš Viskonsino, varškės giminės. Ji vis kartojo „pilvas“. Jis turįs laikyti pilve šviesą, justi pilve šilumą, susirangyti pats savo pilve ir amžinai tvirti jos švilpiančius adenoidus ir be galo ištęstą „l“. O iš tikrųjų Lenko Sketlišo pilve augo rūgštimi kunkuliuojantis, teliūskuojantis įniršis.

Sekvojos. Grįžtam prie sekvojų. Gamtos didybė, paprastas grožis. Pramintas takelis į kalvos šlaitą, gargantis upokšnis. Įkvėpti, iškvėpti. Pasaulis toks, koks užplūsta kas akimirką, o jis taip pat jo dalis. Neišsitaškęs, netūžtantis, negalvojantis apie „Fantail“ plėtros Urugvajuje ir Mianmare detales, nors kas nors juk būtinai ką nors sušiks, kol jo nebus.

Būti čia ir dabar. Čia. Justi savo alsavimą bamboje, kūno centre, taip, gerai, bamba kyla ir leidžiasi ir... nosies švilpesys pridėjo naują gaidą. Šiek tiek žemesnę negu pirmoji. Baritonas? Altas? Negi ji negirdi? Kodėl ji neišsipūtė nosies prieš ateidama į sesiją? Nejau Martas ar bet kas jo valdyboje, ar bent kuris nors iš Martos pakalikų neišsiaiškino, ar ši auksažvaigždė, aukščiausio lygio meditacijos mokytoja nešvilpauja pro nosį? Ar jie viską priima netikrindami?

– Alsuokite kūno viduje, – jos balsas žemas, melodingas, – šią akimirką nieko iš jūsų nereikia.

Tai buvo akivaizdžiai netiesa, turint galvoje, kad jis privalėjo būti čia, turint galvoje, kad valdyba jau senokai jam pasakė, kad jei neišmoks valdyti pykčio, kils rimtų klausimų dėl jo ateities „Fantail“, o tai savaime buvo tokia pat nesąmonė kaip ir ši moteris su visu orkestro pučiamųjų skyriumi nosyje,

apsimetanti ramybės šaltiniu. Jis nusileido; žaidė žaidimą. Jei jie mano, kad padarys jam tai, ką Elen Baivoter padarė Albertui Dabrovskiu iš „Medlar“, išstums jį iš jo paties bendrovės, na, tegu galvoja iš naujo. Bet jie tai padarytų – jie pasakytų, kad jo vadovavimo stilius nepasiteisina, jis nesileidžia į mokymosi kelionę; jį stumtų iš pradžių labai lėtai, o paskui staiga. Jis buvo tai matęs. Albertas Dabrovskis buvo pamokoma istorija. Dabar „Medlar“ vadovavo Elen Baivoter. Kur dabar išsimėžė Albertas Dabrovskis? Šūdas, o kam išvis rūpi?

– Visiškai dalyvaukite šioje akimirkoje, – murmėjo gleivių trimitai. – Leiskite sau pasitikti akimirką su pasitikėjimu.

Jis čia, kad parodytų gerą valią. Jis nėra nebrandus mažvaikis; sėkmingai vadovavo „Fantail“ beveik du dešimtmečius, sukūrė nuo nulio, turėdamas vien idėją ir jausmą, lyg toli vandenyne kiltų banga. Dabar 127 pasaulio šalyse, norėdamas kalbėti masinei auditorijai, pradėdavo nuo „FantailStream“; norėdamas ką nors parduoti, atidarė „FantailStore“; norėdamas prekiauti su užsieniu, naudojo „FantailSeamless“ ir atsiskaitai „FantailCoin“. Kai tauta kalbėdavosi su tauta, tai tik per „Fantail“.

O Lenkas sugebės padaryti ir kitą žingsnį, atsigręžti į visuomenę ir susitaikyti. Teismai dėl nesąžiningos konkurencijos, šita kvaila „Action Now!“ ekologijos konferencija su „Anvil“ ir „Medlar“ – jis viską sugebės. Išlaikys blavią galvą, nemėtys brangių keraminių statulėlių į brangias graviruoto stiklo pertvaras, ir niekam daugiau niekada neteks važiuoti į ligoninę su stiklo šuke akyje. Tai buvo klaida. Jis to gailėjosi. Meditacija – durnystė, bet ji padeda, tik reikia kvėpuoti bambaba. Sutelkti dėmesį į įkvėpimą. Iškvėpimą. Tokiais dalykais jis domėjosi Harvarde. Vienas kambariokas davė jam įrašą.

Pusę nakties programuoji, tada dešimt minučių šitaip ir nuo pertempto nuovargio krenti į palaimingai gilų miegą. Kažkas čia yra. Zimris Nomikas iš „Anvil“ kasmet važiuoja į kažkokį bunkerį dykumoje ir dešimt dienų tyloje pasninkauja ir pilasi vandenį į nosį. Ar gal į šikną. Kažkur. Zimris Nomikas, stantį sandėlius ir platinimo tinklus, gabenantis viską, kas tik yra naujo ar seno po saule, jau lipantis jam ant kulnų su „Anvil-Chat“ ir „AnvilParty“, mėginantis susigriebti viską į savo visa ryjančius nasrus ir...

– Jei mintys kur nors nukrypo, – instruktorė įkvėpė, uždūduodama it akordeonas, – nenustebkite. Tiesiog švelniai grįžkite prie alsavimo. Ši akimirka – viskas, ko jums reikia.

Bet taip niekada nebuvo. Ši akimirka praeina vos pastebėta. Joje nėra jokio laimėjimo ir jokio turto. O jam reikėjo blizgesio, kviečiančios laiko galios, toli vandenyne kylančios bangos.

– Giliai įkvėpkite pilvu. Prisiminkite, kad nerimaujame vien dėl to, kas gali nutikti ateityje. Bet ateities čia nėra. Ateitis įsivaizduojama, ir visi jos pažadai ir baimės įsivaizduojami. Galime ilsėtis šioje akimirkoje, – kalbėjo ji. – Tai, kas vyksta, yra gerai.

Bet dažnai tai, kas vykdavo, nebūdavo gerai. Beveik niekada nebūdavo gerai. Reikėdavo nuolat timpčioti ir prižiūrėti, taisyti ir stumdyti. Jam neįsikišus, akimirka galėjo būti prarasta, ir kita, ir dar viena, bangos ritosi pro šalį, o jis plūduriavo šaltoje jūroje, šilumai apleidžiant kaulus, gyvas ryjamas mirties. Jei nuleis akis nuo to, kas gali nutikti, visas gyvenimas gali būti prarytas, daugumai žmonių taip ir baigdavosi.

– Iš tikrųjų neįmanoma žinoti, kas bus toliau, – pasakė instruktorė.